

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 511/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, v. o. s., Fraňa Kráľa 2080, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Stanislav Stehura, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 156/2018 z 24. apríla 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 6/2020 z 24. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“, spolu aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, v. o. s., Fraňa Kráľa 2080, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Stanislav Stehura, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 156/2018 z 24. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 6/2020 z 24. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že im Okresný súd Martin rozsudkom sp. zn 15 C 194/2016 zo 4. apríla 2018 uložil povinnosť vypratať byt a odovzdať ho žalobcovi v lehote do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, bez nároku na bytovú náhradu. Súčasne súd žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Po podaní odvolania žalovanou stranou krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol.

3. Podľa názoru sťažovateľov došlo k porušeniu ich označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru tým, že krajský ani najvyšší súd sa nevysporiadali dôsledne s ich argumentáciou uplatnenou v odvolaní a dovolaní. Sťažovatelia, poukazujúc

na svoje osobné, sociálne a majetkové pomery a predmet sporu, jeho význam pre sťažovateľov, namietajú, že všeobecné sudy neuplatnili pri svojom rozhodovaní princíp spravodlivosti a spravodlivého riešenia sporu, s tým súvisiaci princíp humánosti, princíp výkladu právnych noriem v súlade s dobrými mravmi a so zmyslom a účelom zákonov.

4. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovatelia namietajú, že krajský súd ich vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o zániku nájmu (spoločného nájmu sťažovateľov) ako dôsledku (spoločne s ďalšími podmienkami) účinného doručenia výpovede z nájmu obom nájomcom. Sťažovatelia argumentujú, že sťažovateľovi v 2. rade nebola výpoveď z nájmu riadne doručená, pretože podľa ich názoru mu mala byť doručovaná prostredníctvom sťažovateľky v 1. rade, nie oznámením o jej uložení na pošte, keďže ide o prípad, keď sťažovateľ v 2. rade ako adresát nebol zastihnutý, ale v mieste doručenia sa zdržuje. Sťažovatelia uvádzajú, že právna fikcia doručenia nemohla v prípade sťažovateľa v 2. rade nastať, keďže neboli splnené všetky predpoklady, pretože žalobca nepreukázal, že by bol vykonal aspoň jeden pokus o doručenie inej dospelej osobe bývajúcej v tom istom dome alebo byte, ochotnej obstarat' odovzdanie písomnosti. Sťažovatelia tiež považujú „v rozpore so zákonom“ doručovanie do vlastných rúk podľa § 47 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože § 713 ods. 3 Občianskeho zákonníka predpokladá pre doručovanie výpovede z nájmu bytu primerané použitie § 46 OSP. Podľa názoru sťažovateľov týmto „arbitrárnym a protiústavným postupom“ krajského súdu došlo i k porušeniu ich práva na ochranu rodinného a súkromného života a k zásahu do základného práva na ochranu obydlia, pričom poukazujú na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu súkromia a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. 6 Co/156/2018 zo dňa 24. 04. 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6 Cdo 6/2020 zo dňa 24. 06. 2020 porušené boli.

II. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. 6 Co/156/2018 zo dňa 24. 04. 2019 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6 Cdo 6/2020 zo dňa 24. 06. 2020 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III. Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní uhradiť sťažovateľom všetky trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet ich právneho zástupcu advokátskej kancelárie STEHURA & partners, v. o. s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

9. Podľa čl. 21 ods. 3 ústavy iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

12. Podľa čl. 8 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práva podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. V danom prípade mali sťažovatelia k dispozícii opravný prostriedok, ktorý im zákon na ochranu ich základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 156/2018 z 24. apríla 2019 mohli podať sťažovatelia dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti

a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, pričom uplatnili dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 6/2020 z 24. júna 2020 dovolanie odmietol ako procesne neprípustné. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciu uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

19. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

20. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd

môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

21. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

22. Z týchto právnych názorov ústavný súd vychádzal aj pri predbežnom prerokovaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov.

23. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovatelia vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP, pretože podľa ich názoru odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a nevysporiadal sa s ich odvolacími námietkami. K uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovatelia argumentovali nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom, avšak v dovolaní nie je špecifikovaná žiadna právna otázka, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

24. Ústavný súd z odôvodnenia napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší súd po preskúmaní uplatneného dovolacieho dôvodu tzv. vady zmätočnosti dospel k záveru o nedôvodnosti námietky sťažovateľov o nedostatočnom odôvodnení posudzovaného rozsudku a v súvislosti s argumentáciou sťažovateľov, že sa krajský súd nevysporiadal s ich odvolacími námietkami, poukázal na to, čo bolo ústavným súdom, ako i Európskym súdom pre ľudské práva opakovane judikované, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Na základe uvedeného odmietol dovolanie sťažovateľov podľa § 447 písm. c) ako neprípustné.

25. V súvislosti s posudzovaním dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v relevantnej časti svojho rozhodnutia uvádza:

«Dovolatelia v dovolaní namietali nesprávne „právne posúdenie“ otázky náhradného doručenia výpovede z nájmu bytu žalovanému 2/, a v dôsledku toho namietali, že nemohlo dôjsť k zániku nájmu bytu. Dovolací súd poukazuje na to, že súdy pri rozhodovaní vychádzali zo skutočnosti, že žalovaný 2/ nebol zastihnutý v mieste doručenia, hoci sa v ňom zdržiaval, písomnosť nebolo možné doručiť inej osobe bývajúcej v tom istom byte, v dôsledku čoho bola uložená na pošte a žalovaný 2/ si ju neprevzal v odbernej lehote. Z vykonaného dokazovania tak mali súdy za preukázané, že došlo k náhradnému doručeniu písomnosti fikciou podľa § 46 O. s. p. Ak dovocatelia tvrdia, že písomnosť bolo možné doručiť inej osobe bývajúcej v tom istom byte, konkrétnej žalovanej 1/, takáto argumentácia predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybňovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa C. s. p. vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní dovocatel'ov absentuje. Dovocatelia sa de facto domáhajú opätovného právneho posúdenia nimi tvrdeného skutkového stavu v ich prospech. Takéto tvrdenia nemožno považovať za právne otázky vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom.

Pokiaľ ide o otázku doručovania výpovede z nájmu bytu do vlastných rúk podľa § 47 O. s. p., hoci ustanovenie § 710 ods. 3 OZ predpokladá primerané použitie ustanovenia § 46 O. s. p., dovolací súd zdôrazňuje, že nejde o otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže odvolací súd sa predmetnou otázkou v napadnutom rozhodnutí nezaoberal a nebola ani obsiahnutá v odvolaní žalovaných podanom proti napadnutému rozhodnutiu krajského (okresného, pozn.) súdu.»

26. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolací súd uviedol, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 17/2005, na ktoré poukázali dovolatelia, nie je možné aplikovať na prejednávany spor z dôvodu rozdielného skutkového stavu, a uzavrel, že dovolatelia síce formálne uplatnili aj dovolací dôvodí podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, avšak z obsahu dovolania je zrejmé, že v ňom nie je špecifikovaná žiadna právna otázka, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, preto dovolací súd odmietol dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP.

27. V nadväznosti na uvedené a citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž sudy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľov k súdnej ochrane v konaní o dovolaní.

28. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia možno vyvodíť, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľov primeraným spôsobom odôvodnil, pričom jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal so všetkými namietanými dovolacími dôvodmi sťažovateľov, vysvetlil, prečo sa nestotožnil s ich názorom, že odvolacie rozhodnutie nie je náležité odôvodnené, pričom zdôraznil, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu

a takto je potrebné napadnutý rozsudok i posudzovať. Dovolanie sťažovateľov preto vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku, keďže sťažovatelia v dovolaní nevymedzili dovolací dôvod spôsobom, ktorý vyžaduje procesný predpis (absentuje formulácia relevantnej právnej otázky).

29. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

30. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

31. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovatelia namietajú v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených práv. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu